

DARY 13. SOBOTY — PROJEKT KRAJOWY

3. kwartał • Zbiórka darów 27 września • Projekt Diecezji Zachodniej

Centrum Wpływu w Zielonej Górze

Realizacja projektu *Centrum Wpływu w Zielonej Górze* rozpoczęła się w 2021 roku. Od tego czasu udało się wiele osiągnąć. Przede wszystkim okazało się, że dom modlitwy może być otwarty przez siedem dni w tygodniu i może służyć wielu różnym osobom spoza wspólnoty kościelnej, by mogły się rozwijać, kształcić i znajdować pomoc. Dziękujemy za wasze wsparcie w 2021 roku, które wtedy wyniosło 18.484,02 zł.

Budynek, w którym prowadzimy działania, przeszedł liczne prace adaptacyjne, by jak najlepiej służyć społeczności. Jednak wciąż potrzebujemy środków na kolejne etapy modernizacji, by w pełni wykorzystać jego potencjał. Dary trzynastej soboty zbierane w tym kwartale zostaną w całości przeznaczone na ten cel. Każda darowizna to inwestycja w przyszłość — w miejsce, które inspirowało i zmienia życie. Dziękujemy za waszą ofiarność!

Jak złożyć dary?

1. Dary zebrane podczas pierwszej części nabożeństwa zostaną przez skarbnika zboru podzielone po połowie na projekt ogólnokrajowy i krajowy.
2. **Dar na Centrum Wpływu w Zielonej Górze** można złożyć w kopercie, wskazując ten właśnie cel. Dar zostanie w całości przekazany na ten projekt.
3. Dar można również przekazać bezpośrednio na rachunek bankowy Diecezji Zachodniej: **95 1090 1476 0000 0001 4675 3083**, z tytułem: **Dar na Centrum Wpływu w Zielonej Górze**.

DARY 13. SOBOTY:

1. PROJEKT DIECEZJI ZACHODNIEJ

2. PROJEKT WYDZIAŁU POŁUDNIOWOAFRYKAŃSKO-INDOOCEANICZNEGO

Lekcja XIII — 27 września

PRZYBYTEK

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 20 września

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Wj 35,1-36,7; Rdz 1,1; Wj 36,8-39,31; Hbr 7,25; Wj 40,1-38; J 1,14.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Wtedy obłok zakrył Namiot Zgromadzenia, a chwała Pana nappełniła przybytek. (...) Obłok Pana bowiem był nad przybytkiem w dzień, w nocy zaś był w nim ogień przed oczyma całego domu izraelskiego w ciągu całej ich wędrówki” (Wj 40,34.38).

Zasadniczym zadaniem ludu Bożego w czasach starotestamentowych (a także obecnie) jest życie w ścisłym związku z Panem, oddawanie Mu czci, służenie Mu oraz prezentowanie właściwego obrazu Boga bliźnim (zob. Pwt 4,5-8).

W Edenie Adam i Ewa ukryli się przed Bogiem, gdyż ich grzech sprawił, że zaczęli się Go lękać. Grzeszność powoduje, że ludzie z natury lękają się Boga, a ten lęk wypacza nasze postrzeganie Jego charakteru. Dobrą nowiną jest to, że Bóg czyni pierwszy krok, by pokonać powstały rozłam. Z własnej inicjatywy przekracza przepaść i naprawia zerwaną więź. Wzywa grzesznika z powrotem do siebie, wołając: — „Gdzie jesteś?” (Rdz 3,9).

Tak więc naszą najważniejszą misją jest przedstawianie bliźnim właściwego charakteru Boga oraz Jego miłosiernego i sprawiedliwego działania. Gdy ludzie zostają pociągnięci do Boga i przekonani o Jego niesamolubnej miłości do nich, wówczas oddadzą Mu serca i będą Mu posłuszni, wiedząc, że to, co On im nakazuje, służy ich dobru.

Świątynia ukazywała bliskość Boga wobec ludzkości i objawiała ludziom największe prawdy o tym, jak Bóg zbawia tych, którzy przychodzą do Niego w wierze.

Bez względu na to, jak usilnie przeciwnicy świętowania siódmego dnia tygodnia, soboty, błędnie argumentują, że została ona ustanowiona tylko dla Izraelitów (podczas gdy w rzeczywistości została wyróżniona i poświęcona w Edenie — zob. Rdz 2,1-3) albo że Izraelici usłyszeli o sobocie dopiero na Synaju (choć Izraelici świętowali sobotę jeszcze przed przybyciem do góry Synaj — zob. Wj 16,22-29), to jednak nie ulega wątpliwości, że sobota stanowiła część życia Hebrajczyków od samego ich początku.

Przeczytaj Wj 35,1-3. Jaka prawda została przekazana ludziom w tych słowach w kontekście budowy świątyni?

Przesłanie dotyczące soboty mówiło, mówi i zawsze będzie mówić o Bogu — kim On jest i jakie są Jego wielkie dokonania. Sobota przypomina nam o Jego stwórczych i zbawczych dziełach oraz kieruje naszą uwagę na Boga, który pragnie mieszkać ze swoim ludem. W ten sposób sobota i świątynia zwracają naszą uwagę w tym samym kierunku — na obecność Boga w naszym życiu.

Sobota niosła wielorakie przesłanie starotestamentowemu ludowi Bożemu. Można je krótko podsumować w pięciu zasadniczych punktach:

1. *Bóg jest Stwórcą.* Tym zdumiewającym i fundamentalnym oświadczeniem (zob. Rdz 1,1) rozpoczyna się *Biblia*. Sobota jest żywym upamiętnieniem Bożego dzieła stworzenia (zob. Rdz 2,2-3 i Wj 20,8-11). Z prawdy o Bogu jako naszym Stwórcy wypływają wszelkie inne biblijne prawdy.

2. *Mesjasz przyjdzie.* Nadzieja ta skupia się wokół Bożej obietnicy dotyczącej Potomka, który pokona węża (szatana) i przyniesie zwycięstwo nad złem.

3. *Bóg ustanowi swoje królestwo, a sobota jest jego przedsmakiem.*

4. *Zbawienie przychodzi od Pana.* Lud Boga świadczy o tym, że On jest Zbawicielem i Odkupicielem, a zbawienie jest wynikiem wyłącznie Jego łaski.

5. *Bóg jest ostatecznym sędzią wszystkich ludzi.* Ci, którzy uparcie wyrzekają się Go i sprzeciwiają się Mu, nie będą mieli przyszłości. Jednak On daje życie wieczne tym, którzy podążają za Nim.

Żydzi mają takie oto powiedzenie:

— Nie tyle Izraelici zachowywali sobotę, co sobota zachowywała Izraelitów.

Choć jako adwentyści nie powiedzielibyśmy tego w ten sposób, to jednak jaką ważną rolę pełni sobota w życiu naszego Kościoła?

Przeczytaj Wj 35,4-36,7. Jakie ważne lekcje dla nas są zawarte w tych wersetach?

Do budowy przybytku potrzebne były spore ilości różnych cennych materiałów, a zebrano je dzięki szczodrym darom ludu Bożego, który łożył na ten cel z całego serca, chętnie i radośnie. Izraelici przynosili złoto, srebro, miedź, wyjątkowo cenne i wysokiej jakości tkaniny, drogie kamienie, drewno akacjowe, oliwę, przyprawy oraz wiele innych niezbędnych rzeczy. Ludzie oferowali także swoje umiejętności i pracę, gdyż wiele przedmiotów stanowiących konstrukcję i wyposażenie przybytku należało wykonać z artystyczną biegłością, co wymagało mnóstwa czasu i niezwyklej pilności. Krawcy musieli uszyć szaty dla kapłanów mających służyć w przybytku, a także dla arcykapłana, do którego stroju miały należeć także kosztowny napierśnik i zawój.

Bóg udzielił Izraelitom obfitego błogosławieństwa w postaci darów oddanych im przez Egipcjan przed ich wyjściem z Egiptu. Teraz Izraelici mieli okazję złożyć Bogu dary dziękczynne za Jego miłosierne i wspinałe kierownictwo, a ich serca zostały poruszone, by wykonać to dzieło dla Jego chwały.

Ludzie składali dary z taką radością i tak obficie, iż Mojżeszowi doniesiono:

— „Lud przynosi więcej, niż potrzeba” (Wj 36,5).

Zatem Mojżesz ogłosił zakończenie zbiórki darów, gdyż „tego, co zniesiono, wystarczało na wykonanie wszelkich prac” (Wj 36,7) przy budowie przybytku.

Dzięki prowadzeniu Ducha Świętego Bóg wyposażył w umiejętności i zainspirował ludzi, którzy mieli bezpośrednio konstruować przybytek. Besalel, Oholiab i inni zostali napełnieni Duchem Bożym (zob. Wj 35,31), co znaczy, że otrzymali umiejętności, mądrość i artystyczną wiedzę, by doskonale wykonać całą pracę. Był to niesamowity projekt i miał zostać zrealizowany ściśle według wzoru ukazanego Mojżeszowi przez Boga.

To istotne, że dar Ducha Świętego został powiązany z różnymi zdolnościami i umiejętnościami ludzi, które powinny być zostać wykorzystane przy budowie przybytku. Być napełnionym Duchem, to nie jest magiczny proces i nie oznacza to, że jakieś szczególne duchowe moce znajdują się w człowieku. Dla rozwoju bowiem sprawy Boga i wypełnienia Jego misji to On wyposaża swoich wyznawców w siłę do skutecznej realizacji Jego zamierzeń.

Jakie duchowe dary otrzymałeś, gdy zostałeś napełniony Duchem Świętym? Pamiętaj, że dary duchowe mogą się rozwijać jedynie pod warunkiem pielęgnowania owoców Ducha w twoim życiu (zob. Ga 5,22-23).

Przeczytaj pobieżnie Wj 36,8-39,31. Jak myślisz, dlaczego tak szczegółowe instrukcje zostały przekazane Izraelitom? Czego uczy to nas o tym, jak Bóg troszczy się o wszystkie szczegóły?

Mojżesz nadzorował wznoszenie przybytku dokładnie według instrukcji, jakie otrzymał od Boga na górze Synaj. Tekst biblijny wspomina następujące rzeczy: (1) przybytek z różnymi tkaninami, zasłonami i częściami (zob. Wj 36,8-38), (2) skrzynię przymierza (zob. Wj 37,1-9), (3) stół na chleby pokładne (zob. Wj 37,10-16), (4) świecznik (zob. Wj 37,17-24), (5) ołtarz kadzidlany (zob. Wj 37,25-29), (6) ołtarz ofiarny (zob. Wj 38,1-7), (7) umywalnię (zob. Wj 38,8), (8) dziedziniec (zob. Wj 38,9-20), (9) materiały użyte do budowy przybytku (zob. Wj 38,21-31). 39. rozdział *Księgi Wyjścia* jest kontynuacją opisu, a dotyczy efodu, napierśnika i innych elementów stroju kapłańskiego.

Obrzędy sprawowane w przybytku były wizualnymi lekcjami ukazującymi ewangelię i cały Boży plan odkupienia. Poszczególne ceremonie przedstawiały, (1) jak Bóg nienawidzi grzechu i jak rozwiązuje ten problem, (2) jak zbawia skruszonych grzeszników, (3) jaki los czeka bezbożnych i (4) jak doprowadzi do nadejścia wspaniałej przyszłości wolnej od zła.

Dwa różne, ale powiązane ze sobą obrzędy były wykonywane w świątyni w ciągu roku. Pierwszy to obrzęd codzienny, a drugi — doroczny. Ta dwufazowa służba świątynna wskazywała, jak Bóg traktuje grzech i zbawia grzeszników. Przez *codzienną* służbę świątynną Bóg zapewniał skruszonych grzeszników, że przebaczył ich grzechy i łaskawie oferował im zbawienie. Aby przyjąć dar zbawienia, należało złożyć ofiarę, a ofiary wskazywały na śmierć Mesjasza, którego krew „oczyszcza nas od wszelkiego grzechu” (1 J 1,7). Wyznanie grzechów i przyjęcie szaty sprawiedliwości Chrystusa stanowiło istotę tego daru (zob. Ps 32,1-2). W ten sposób skruszony grzesznik otrzymywał zapewnienie przebaczenia i mógł się cieszyć zbawieniem.

Doroczna służba, wykonywana w Dniu Pojednania, obrazowała, jak Bóg pozbędzie się grzechu, rozwiąże problem grzechu i zapewni bezgrzeszną przyszłość (zob. Kpł 16,1-34 i J 1,29). Obecnie podwójna służba Chrystusa w niebiańskiej świątyni jest praktycznym wyrazem działania Boga dla nas (zob. Hbr 7,25) i prowadzi do ostatecznego rozwiązania problemu grzechu (zob. Dn 7,13-14.22.27; 8,14; Ap 21,4).

Świątynia była miejscem oddawania czci Bogu, chwalenia Go i dziękowania Mu. Nabożeństwo ma na celu podtrzymywanie więzi człowieka z Bogiem, który zaprasza wierzących do wspólnoty ze sobą.

Przeczytaj Wj 40,1-38. Jak Izraelici dostrzegali obecność Boga?

40. rozdział *Księgi Wyjścia* przedstawia poświęcenie przybytku i dar dekalogu. Poświęcenie przybytku było wieńczącym wydarzeniem podczas pobytu Izraelitów pod górą Synaj.

Chwałą Boga jest Jego świętość, charakter oraz miłosierna obecność, czyli dobroć (zob. Wj 3,5; 33,18-19 BG). Obecność Boga napełniła przybytek i była widzialna jako obłok, *szechina* chwały. *Księga Wyjścia* kończy się uwypukleniem kierującej Bożej obecności w obłoku Pańskim za dnia i w słupie ognia nocą. W bardzo rzeczowy i mocny sposób Hebrajczycy doświadczali nie tylko realności istnienia Boga, ale także Jego bliskiej i trwałej obecności, podążając za Jego prowadzeniem.

Pod kierunkiem Mojżesza wzniesiono przybytek pierwszego dnia pierwszego miesiąca drugiego roku (zob. Wj 40,2.17). Następnie Mojżesz dokonał poświęcenia przybytku i kapłanów — Aarona i jego synów (zob. Wj 40,9.13-15), namaszczać ich oliwą. Przeszedł przez miejsce najświętsze, miejsce święte i dziedziniec, poświęcając je Panu. W ten sposób zainaugurowana została służba świątynna (zob. także Lb 7,1). Podczas poświęcenia przybytku tylko Mojżesz mógł wejść do miejsca najświętszego, a w późniejszym czasie do tego pomieszczenia przybytku wkraczał wyłącznie arcykapłan i to tylko raz w roku, w Dniu Pojednania (zob. Kpł 16,2.17).

Biblia trzykrotnie zwraca uwagę na dokończenie szczególnego dzieła:

1. Bóg podkreśla dokończenie swojego stwórczego dzieła pod koniec tygodnia stworzenia (zob. Rdz 2,1-3).

2. W sprawozdaniu dotyczącym finału budowy przybytku czytamy: „W ten sposób Mojżesz dokonał dzieła” (Wj 40,33).

3. Podobnym wyrażeniem podsumowane zostało dokończenie budowy świątyni za czasów Salomona (zob. 1 Krl 7,51).

To powiązanie zachodzące między dziełem stworzenia a inauguracją izraelskiej świątyni wskazuje na jej wszechświatowy wymiar i czas, gdy Pan zamieszka z odkupionymi na nowej ziemi w nowym Jeruzalem, które jest przybytkiem Boga (zob. Ap 21,2-3; por. Ap 22,1-4).

Wypełnienie przybytku obecnością Boga (zob. Wj 40,34) było wielkim zwieńczeniem wydarzeń rozpoczętych narodzinami Mojżesza, a następnie uzupełnionych pokonaniem egipskich bogów podczas dziesięciu plag, wyjściem z Egiptu, pokonaniem egipskiej armii i wreszcie objawieniem Boga na górze Synaj.

W jaki sposób dzisiaj możesz doświadczać obecności Boga? Dlaczego jest to ważne doświadczenie dla nas?

Przeczytaj J 1,14. W jaki sposób ucieleśnienie Chrystusa jest porównane do zbudowania przybytku?

Ucieleśnienie Jezusa jest tajemnicą i wyjątkową dziedziną nauki, która będzie studiowana przez odkupionych w wieczności. Apostoł Jan stwierdza, że Chrystus, przyjmując na siebie ludzkie ciało, objawił, iż mieszka wśród nas w namacalny sposób. Ucieleśniony Jezus był Bogiem *Starego Testamentu* mieszkającym wśród Izraelitów w przybytku na pustyni w drodze do Ziemi Obiecanej.

Przez swoje ucieleśnienie Jezus rozbił namiot wśród ludzi. To niepojęte uniżenie! Wieczny Bóg zstąpił z nieba jako jeden z nas, aby upewnić nas, że jest prawdziwie Immanuelem, Bogiem z nami (zob. Mt 1,23).

W Mt 18,20 Jezus mówi, że gdzie dwaj lub trzej ludzie zgromadzą się w Jego imieniu, On będzie pośród nich. Chrystus jest ze swoim ludem przez obecność Ducha Świętego. Zbawiciel zaprasza swoich wyznawców, by trwali w ścisłej łączności z Nim:

— „Oto stoję u drzwi i kołaczę; jeśli ktoś usłyszy głos mój i otworzy drzwi, wstąpię do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze mną” (Ap 3,20).

Przeczytaj Ap 21,1-3. Co zostało nam przedstawione w tych wersetach?

Nowe Jeruzalem zstąpi z nieba na ziemię, a Jan oświadcza: „Oto przybytek Boga między ludźmi! I będzie mieszkał z nimi, a oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z nimi” (Ap 21,3). W nowym Jeruzalem nie będzie świątyni (zob. Ap 21,22), gdyż całe miasto jest świątynią, Bożą świątynią. Długość, szerokość i wysokość miasta są jednakowe (zob. Ap 21,16), podobnie jak wymiary miejsca najświętszego, które miało kształt sześcianu o równych bokach. Przez wieczność w świecie wolnym od grzechu, śmierci i cierpienia będziemy mieszkać w bezpośredniej obecności naszego Boga!

Zważywszy na to, co zostało nam obiecane w Jezusie, jak możemy nauczyć się wytrwałości aż do końca?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Zbudowanie przybytku zostało poprzedzone Bożym aktem odkupienia, wyzwoleniem Izraelitów z niewoli egipskiej. Po tym wydarzeniu zaś pojawiła się Boża gotowość wkroczenia w trwałą więź przymierza z ludźmi. Bóg obiecał być ich Bogiem, a oni mieli stać się Jego ludem (zob. Wj 6,7). Sposób, w jaki mieli odnosić się do Niego i do siebie nawzajem, został określony przez prawo przymierza. Przybytek był prawdziwie miejscem spotkania, w którym Bóg i ludzie przebywali razem. Dopiero po odkupieniu i ustanowieniu trwałej jedności z Bogiem przez przymierze ludzie otrzymali dostęp do Boga w Jego domu⁴⁶.

Ellen G. White tak opisała cel służby świątynnej: „W ten sposób służba w przybytku, a w późniejszym czasie w świątyni, która zajęła miejsce przybytku, codziennie uczyła ludzi wielkich prawd związanych ze śmiercią i usługiwaniem Chrystusa. A raz do roku umysły ludu były kierowane ku ostatnim wydarzeniom wielkiego boju między Chrystusem a szatanem, ku ostatecznemu oczyszczeniu wszechświata z grzechu i grzeszników⁴⁷.”

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Kluczowym elementem służby świątynnej była przelana krew ofiary. W ofierze składano różne zwierzęta, a ich krwi używano niemal we wszystkich świątynnych obrzędach. Co symbolizuje krew i na co ostatecznie wskazywały wszystkie te krwawe ofiary?

2. Chociaż zdumiewające jest to, że Bóg, Stwórca Wszechświata, zamieszkał w świątyni pośród swojego ludu, to jednak o ileż bardziej zdumiewający jest fakt, iż Stwórca przyszedł na świat jako jeden z nas, jako człowiek. Już to samo byłoby niepojętym przejawem miłości. Ale Bóg nie poprzestał na tym, gdyż ofiarował samego siebie za nasze grzechy — umarł za nas. Czego uczy to nas o charakterze Boga? Jak świadczy to o pragnieniu Boga, by zbawić nas i dać nam miejsce w Jego wiecznym królestwie?

3. Przeczytaj Hbr 8,1-6. Co mówi ten fragment listu o tym, jak starotestamentowa ziemská świątynia odzwierciedlała to, co Jezus czyni dla nas obecnie w niebiańskiej świątyni?

⁴⁶ *Exodus*, w: *Andrews Bible Commentary: Old Testament*, Berrien Springs 2020, s. 226.

⁴⁷ Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 259. Przeczytaj także drugą połowę rozdziału *Świątynia i służba w niej*, w: tamże, s. 255-259.